

MUSE ACADEMY
EN HET GEHEIM VAN HELIKON

Eerste druk oktober 2016
Tweede druk maart 2020

© 2020 Morgan Blade
© 2020 Kabook Uitgevers
All rights reserved
Alle rechten voorbehouden
Opmaak: Lydia van Houten
Redactie: Tamara Geraeds
Omslagontwerp: Albadoro Publishing
Foto auteur: Philippe Leysens

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op www.kabook.nl voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabook.nl
www.tekstbureaucharizma.nl

MORGAN BLADE

MUSE
ACADEMY
EN HET GEHEIM VAN HELIKON

FANTASY ^ KABOOK

Voor al mijn muzen.

*Degenen op twee benen met een eerlijke stem,
degenen met vier poten en een warm hart,
en degenen met vleugels die over mij waken.*

*"In time you'll find,
this life's a painting and you're the artist.
So open your eyes,
it's never too late to clear your canvas.
So paint me jealous,
paint me rage,
for God's sake paint me anything.
Just paint.
Your brush awaits."*

-Sanctuary, Paradise Fears-

HOOFDSTUK I

DE ZILVEREN EN GOUDEN BOEMERANG

Stel je voor: je bent zestien jaar jong - altijd de optimist - en je hebt net je vierde jaar van de middelbare school achter de rug. Succesvol, moet ik er nog bij zeggen. Ja, je eindexamens waren perfect met hier en daar misschien een kleine uitzondering, maar al met al heb je het goed gedaan; je bent geslaagd. Laat de zomer dus komen! Uitslapen gevolgd door lekker luiëren in je hangmat in de tuin met een goed boek. Een muziekfestival of twee meepikken. Een baantje nemen om wat geld te sparen voor die citytrip die je wilt maken midden augustus. En natuurlijk zeeën van tijd voor je meest geliefde hobby, in mijn geval schrijven.

Tot zover is het nog voor te stellen, niet? Nu komt het... Midden juli belandt er een brief in de brievenbus, gericht aan jou in plaats van aan je ouders. Het is een zilveren envelop met je naam en adres keurig geprint op een wit label in zilveren inkt. De achterkant is verzegeld met een chic uitziend zegel. Een sticker, merk je na enig onderzoek. De sticker is in contrast met de envelop goud en bestaat uit een zon met kronkelende zonnestralen. In het midden van de zonnecirkel zijn een elegante zilveren 'M' en een even elegante zilveren 'A' in elkaar verweven. In deze nogal opzichtige envelop zit natuurlijk een brief die - verrassing! - ook in zilveren inkt is gedrukt.

De brief feliciteert je met je toelating tot Muse Academy, een kunstschool gelegen op een Grieks eiland genaamd Helikon. Bijgevoegd zijn er ook nog twee vliegtickets. Eén van je thuisland naar Athene en eentje van Athene naar Helikon zelf. Je hebt echter nog nooit van Muse Academy gehoord. Je toelating tot deze school is dan ook een mysterie. Als er iets is wat de mensheid meer haat dan vrieskou, dan zijn het wel mysteries waar je geen verklaring voor kunt vinden.

Je besluit dus om de brief met envelop, zegel en al regelrecht in de prullenbak te gooien en herneemt je zomerse plannen. Groot is dan ook je verbazing wanneer diezelfde envelop de volgende morgen ongekreukt en scheurvrij op je nachtkastje staat te pronken, leunend tegen je leeslamp. Drie dagen na elkaar probeer je jezelf te bevrijden van de duivelse brief. Je geeft hem te eten aan de papierversnipperaar, scheurt hem in stukken en spoelt de snippers door het toilet en steekt hem zelfs in brand, maar keer op keer is hij daar weer de volgende morgen. Je zou voor minder gaan denken dat je gek aan het worden bent. Je geeft het uiteindelijk op en besluit om toch wat meer research te doen naar deze kunstschool. Lang leve de eenentwintigste eeuw; computers en Google! Aangezien aardrijkskunde nooit je sterkste kant is geweest en Helikon je niet bekend in de oren klinkt, begin je je zoektocht daar.

Je typt de naam in de zoekbalk, drukt op enter en vervolgens verschijnt de boodschap *geen zoekresultaten* op het scherm, met daaronder:

Bedoelde u helikopter?

Wanneer het machtige internet faalt, is er nog maar één ding dat je kunt doen: het aan mama en papa vragen. Je schuift de brief onder hun neus en haalt hen over om eens naar het infonummer te bellen. En wat blijkt? De school lijkt toch echt te zijn!

Mijn naam is Imogen Parker, al noemt iedereen me Imp. Ik ben geboren en getogen in L.A. Voor degenen die echt slecht zijn in topografie, dat ligt dus in Amerika. Mijn hobby - en volgens mijn ouders en een handvol vrienden mijn talent - is schrijven. Verhalen, gedichten, speeches, essays, artikelen voor de schoolkrant of voor mijn blog. Als het met woorden te maken heeft, schrijf ik het. Hoe dan ook, bovenstaande situatie is mij echt overkomen.

Wat zou jij doen als dit jouw verhaal was? Zou je gewoon je koffers pakken, in het vliegtuig springen en naar de andere kant van de wereld reizen, om naar een school te gaan waar je nog nooit van hebt gehoord en die geen enkel digitaal spoor heeft? Of zou je gewoon de boemerang brief voor altijd op je nachtkastje laten staan, de inhoud negerend voor de rest van je leven?

Eerlijk toegeven, optie twee klinkt zeer aantrekkelijk. Maar het is niet de optie die ik gekozen heb. Nee. Voor één keer in mijn leven heb ik gekozen voor het avontuur, voor het onbekende. En laat me je dit zeggen: tot nu toe heb ik er nog geen spijt van!

HOOFDSTUK 2

PEGASUS AIRLINES

De aandacht die ik kreeg in het vliegtuig van L.A. naar Athene maakte me een beetje ongemakkelijk. Ik ben iemand die niet graag in de spotlights staat en het liefst opgaat in de schaduwen van het sociale leven. Wanneer je echter als minderjarige in je eentje van Amerika naar Europa vliegt, dan zijn er geen schaduwen om je in te verstoppert. Ik was dan ook maar wat blij toen de piloot via de intercom vroeg of we onze gordels konden aandoen, aangezien we gingen landen. Door het raampje ving ik de eerste glimpen op van Griekenland, dat tevoorschijn dook van onder het wolkendek. Het had iets mysterieus, iets magisch. Eenmaal uit het vliegtuig begon ik aan de jacht op mijn bagage. De donkerblauwe lintjes die ik aan mijn koffers had geknoopt maakten het makkelijk om ze te spotten op de bagageband. Ze eraf krijgen was iets moeilijker, aangezien ik een meester propper ben en dit keer papa niet bij me had om me te helpen met dragen. Gelukkig was er een man die me zag vechten met de grootste van mijn koffers en aanbood me te helpen.

Gewapend met mijn koffers, twee volgepropte sportzakken en mijn rugzak, die fungeerde als mijn handbagage, ondernam ik het tweede deel van mijn missie op de luchthaven van Athene: het vinden van mijn connectievlucht.

Mijn ogen schoten heen en weer van mijn vliegtuigticket naar de borden van de luchtvaartmaatschappijen.

Ik zocht een blauw logo met een gevleugeld paard. Ik liep de hele hal door en vond uiteindelijk een balie met het logo, helemaal aan het einde. Terwijl ik mezelf parkeerde in de rij wachtenden om in te checken, viel me iets vreemds op. Iedereen die hier aan de balie stond te wachten, en ook iedereen die in de wacht-ruimte van deze luchtvaartmaatschappij zat, leek niet ouder dan zestien. Geen ouders, geen chaperons.... Buiten de vrouw achter de balie, die ergens midden dertig was, waren het allemaal tieners.

‘Kraanvogel?’

De vreemde vraag zorgde ervoor dat ik terugkwam uit dromenland en me focuste op de persoon die voor mij in de rij stond te wachten. Het was een meisje, een centimeter of drie kleiner dan ik. Haar bleke huid stond in contrast met haar warme, bruine ogen en haar zwarte haren die in een moderne bob waren geknipt. Ze was zonder twijfel van Aziatische afkomst en dat onderstreepte ze met het zwarte kimonotopje dat ze droeg. De rode vlinders die de zwarte stof braken waren zo realistisch dat het me verbaasde dat ze niet gewoon weg fladderden. Maar wat het meest de aandacht trok waren haar... ongewone accessoires. Ze waren allemaal gemaakt van origami. De haarspeld met bloemen die ze had vastgepind op de zijkant van haar hoofd, haar oorbellen, zelfs haar armband.

Mijn ogen dwaalden af naar haar uitgestrekte hand waarop een kraanvogel rustte, gevouwen uit zachtpaars gekleurd papier met witte spikkels.

‘Ehm... tuurlijk,’ antwoordde ik een beetje onwennig en ik nam het gevouwen figuurtje van haar aan.

‘Het zal je geluk brengen,’ beloofde ze me. ‘Tenminste, dat is wat er wordt gezegd bij ons in Japan. Ga jij ook naar Muse Academy?’

‘Ik denk wij allemaal,’ zei ik, terwijl ik weer om me heen keek naar de nog steeds groeiende groep tieners. ‘Is het niet vreemd dat alle passagiers tieners zijn? Ik bedoel, niemand lijkt hier ouder dan zestien.’

‘Hmm... dat was me nog niet opgevallen,’ gaf het meisje toe voordat ze enkele stappen vooruit zette omdat de rij in beweging kwam. ‘Nou ja, het is niet veel vreemder dan plots een brief in de bus krijgen met een toelating tot een kunstschool waar je nog nooit van hebt gehoord...’

‘Wacht... jij hebt ook nooit een toelatingstest of wat dan ook gedaan voor Muse Academy?’

Het meisje schudde haar hoofd; haar papieren accessoires wiegden mee met de plotse beweging.

‘Ik kan me ook niet echt inbeelden dat een kunstschool me zou toelaten met mijn talent voor origami, hoe geweldig het ook is,’ mompelde ze voordat ze me een warme lach schonk die haar ogen deed stralen. ‘Maar ik heb me nog niet eens voorgesteld! Klein draakje in de winter.’

Ze boog haar hoofd.

‘Nog een keer?’ zei ik verward. Wie noemt zijn kind nu “klein draakje in de winter”?

Het meisje lachte, een hoog maar schattig gegiechel dat me op de een of andere manier deed denken aan elfjes.

‘Mijn naam is Kaida Fuyu,’ vertelde ze me. ‘Kaida betekent “klein draakje” en Fuyu betekent “winter”. Dus heet ik eigenlijk “klein draakje in de winter”. Of “klein winterdraakje”, dat kan ook.’

‘Nou, ik ben Imogen Parker. Geen idee wat dat betekent,’ gaf ik toe. ‘Maar mijn vrienden noemen mij Imp. Je weet wel, de ‘Im’ van Imogen en de ‘P’ van Parker...’

‘Als we ons toch allemaal aan het voorstellen zijn, ik ben Aeon.’ Een andere stem, deze met een Brits accent, dook op in ons gesprek. ‘En voor het geval je het nog niet doorhad, ik kom uit Engeland.’

‘Aeon,’ berispte een jongensstem haar, ook met een Brits accent. ‘Hoe vaak moet ik nog zeggen dat het heel onbeleefd is om een conversatie te onderbreken, zeker wanneer je de mensen niet kent?’

Kaida en ik draaiden ons om. Als het gedeelde Britse accent niet had weggeven dat deze twee broer en zus waren, dan had hun uiterlijk het wel gedaan. Beiden hadden zwart haar en groene ogen. Het meisje - Aeon - droeg haar haren halflang tot over haar schouders. De punten waren geverfd in een diep rood dat afstak tegen haar compleet zwarte outfit: een haltertop, zwarte skinny jeans en zwarte sneakers. Haar nagels hadden dezelfde tint rood en er hing een aura rondom haar dat *rockchick!* schreeuwde.

Ken je van die mensen die opstaan met perfect gestyled haar? Dat was het geval bij de jongen. Zijn haar zat een beetje in de war, maar op een soort perfecte manier. Zijn kledij sloot aan bij dat van zijn zus, al leek hij het te houden bij een fluistering van *rocker* in plaats van een schreeuw.

‘Dit is mijn tweelingbroertje Milo,’ introduceerde Aeon hem, terwijl ze een arm om zijn schouders sloeg. ‘Of zoals ik hem noem, Mice. Hij is te slim voor zijn eigen bestwil en te verlegen naar mijn zin, maar geef hem een kans en je zult zien dat hij nog niet zo erg is.’ Milo rolde met zijn ogen.

‘Vergeef mijn zus en haar brutale mond,’ zei hij met een glimlach. ‘Ze kan er niets aan doen. Zie je, zij is als eerste geboren en de genen van goede manieren zijn ze

vergeten te programmeren bij haar. Ze hadden meer geluk met mij.'

Aeon stompte haar broer tegen zijn arm.

'Au!' zeurde Milo, al kon ik me moeilijk inbeelden dat het echt pijn had gedaan. Kaida en ik lachten en Miss Origami bood ook hen een kraanvogel aan.

'Nice,' mompelde Aeon met een knik terwijl ze de bloedrode constructie van papier bestudeerde.

'Kraanvogels zijn een symbool van geluk in Japan,' zei Milo, zijn vingers glijdend over de plooien van het donkerblauwe papier waaruit de zijne was gevouwen. 'Volgens een oude Japanse legende zal je diepste wens uitkomen wanneer je duizend kraanvogels vouwt.'

'Legende inderdaad,' sprak Kaida met een zucht. De vrolijkheid in haar stem was gedaald tot een serieuzere, ietwat droevige toon. 'Ik heb het geprobeerd, meer dan eens. Mijn wens is nooit uitgekomen. Dus, nu gebruik ik ze als visitekaartjes.'

Ze reikte naar Milo's kraanvogel en duwde de vleugels open. Daar, in een heel fijn handschrift, was Kaida's naam te lezen samen met haar gsm-nummer en e-mailadres.

'Dat is zo cool,' zei Aeon. 'Kan je ook een gitaar vouwen? Want dat zou een geweldig visitekaartje zijn voor de dag dat ik ontdekt wordt.'

'Als je ontdekt wordt,' verbeterde Milo haar, wat hem weer een stomp tegen zijn arm opleverde. Aeon stak haar tong uit naar hem.

'Ik heb alvast meer kans met mijn rockende tonen dan jij met je saaie piano- en gitaargeluid,' merkte ze op.

'Mag ik je eraan herinneren dat jij ook gitaar en piano speelt?' zei Milo met een grijns die werd versterkt door zijn gekruiste armen.

‘Eén, ik speel elektrische gitaar in plaats van dat saaie akoestische gedoe,’ antwoordde Aeon. ‘Twee, ik kan alleen maar piano spelen omdat we beiden door mam en pap naar de muziekschool zijn gestuurd vanaf ons vijfde.’

‘En omdat Avril Lavigne ook gitaar *en* piano speelt,’ mompelde Milo. Hier leek Aeon geen antwoord meer op te hebben en daarom koos ze er maar voor om haar tweelingbroer een vernietigende blik toe te werpen waarvan zelfs ik rillingen kreeg.

‘Avril Lavignes muziek is goed,’ zei ik zachtjes, wat Aeon blijkbaar meteen deed vergeten dat ze op het punt had gestaan haar broertje te wurgen.

‘Yes! Een andere Avril fan!’ juichte ze. ‘Ze is mijn grote voorbeeld, mijn idool! Mijn droom is om ooit haar voorprogramma te zijn.’

‘Mijn droom is om enig kind te zijn,’ zei Milo. ‘Maar je ziet mij geen poster daarvan boven mijn bed hangen.’

Zijn grapje viel in de smaak bij Kaida en mij, terwijl Aeon deze keer met haar groene ogen rolde.

‘Alsof je ooit zonder mij zou kunnen,’ merkte ze op.

‘Waar,’ gaf hij met een glimlach toe en hij stootte met zijn schouder tegen die van zijn zus.

Iets zei me op dat moment al dat dit schooljaar alles behalve normaal zou zijn.

In het vliegtuig naar Helikon zat ik naast Kaida terwijl de tweeling achter ons zat. Het opgewekte gezoem van pratende tieners vulde de hele metalen vogel. De meeste gesprekken gingen over de mysterieuze school waar we naar op weg waren, andere over de laatste roddels die in de tijdschriften aan bod waren gekomen.

Mijn ogen waren vooral bezig met het bijhouden van de pijlsnelle bewegingen die de handen van Kaida maakten terwijl ze een simpel stuk geel papier omtoverde tot een origami gitaar.

‘Hoe doet ze dat?’ fluisterde Aeon geïntrigeerd, haar hoofd rustend op de rugleuning van mijn stoel.

‘En zo snel?’ voegde Milo eraan toe, in dezelfde positie als zijn zus, maar dan achter Kaida.

Toen de gitaar klaar was gaf Kaida hem met een brede glimlach aan Aeon. Daarna haalde ze een map met verschillende vakken uit haar schoudertas. Hij was gedecoreerd met schattige pandabeertjes en ik realiseerde me dat hij was gevuld met papier in alle kleuren, motieven en maten.

‘Nog verzoekjes?’ vroeg ze en ze keek ons om beurten met haar grote bruine ogen aan.

‘Een leeuw?’ stelde Milo voor.

‘Een lotus,’ probeerde ik.

‘Een versterker!’ riep Aeon en onze hoofden draaiden tegelijkertijd naar het meisje met de halfrode lokken.

‘Wat?’ vroeg ze. ‘Dat past mooi bij die gitaar.’

Milo en ik zuchtten diep en Kaida giechelde. Voordat de origami goochelaar de kans kreeg om één van de ideeën te vouwen, klonk er een stem door de intercom.

‘Beste passagiers, dit is uw piloot. We gaan zo landen op het eiland Helikon, dus keer alstublieft terug naar uw zitplaats en zorg dat alle losliggende voorwerpen terug in uw handbagage of in één van de voorziene vakken zijn opgeborgen. Bij deze dank ik u voor het kiezen van Pegasus Airlines en ik hoop dat u een aangename vlucht hebt gehad.’

Het lichtje met het logo ‘gordels om’ begon te branden en iedereen klikte zijn gordel vast.

‘Kauwgom?’ bood Milo aan.

‘Graag!’ antwoordde Kaida, waarop zowel zij als ik een stukje aannamen. ‘Het beloofde info-uurtje over de school zal een stuk aangenamer zijn zonder oorsuizingen.’

Door het raam zag ik hoe we door het wolkendek doken en hoe langzaam een nogal groot eiland zichtbaar werd.

‘Wow,’ zei Aeon. ‘Gaan we daar naar school?’

‘Ik denk het wel,’ antwoordde ik. ‘Dat is toch hetzelfde logo als op de brief?’ Ik wees naar het uitzicht ver beneden ons, waar een immense zon was aangelegd in strak gesnoeide struiken. De negen zonnestrallen waren perfect symmetrisch en kronkelden met hetzelfde aantal bochtjes. Binnenin de zon verstrengelde een keurig gesculpteerde ‘M’ zich met een even keurige ‘A’. De tuinarchitect die dit had uitgetekend moest wel een genie zijn.

‘*Dude*, dat logo is groter dan mijn hele huis!’ riep een jongen die een paar rijen verderop zat.

‘Ik zou daar geen tuinman willen zijn,’ zuchtte een ander.

‘Impressionant,’ concludeerde een meisje dat ergens achter mij zat.

We wisten toen nog niet dat we nog meer wonderingen zouden gaan zien. Dingen waarbij het indrukwekkende logo dat vanuit de lucht te zien was in het niet viel.

HOOFDSTUK 3

DE TEST

Vanaf het vliegveld werden we met busjes naar het hoofdgebouw gebracht, dat in het midden van het eiland lag. Gedurende de hele rit keek iedereen vol bewondering naar het landschap waar we aan voorbij scheurden.

Alle vrije ruimte was bedekt met fris groen gras, hoge bomen en bloemperken die zo goed onderhouden waren dat ze regelrecht uit één van de tuinmagazines van mijn moeder leken te komen. De gebouwen die we voorbij reden waren allemaal in dezelfde Griekse stijl gebouwd, met witte muren, Griekse zuilen en daken die leken te zijn gemaakt van puur goud wanneer de zon erop scheen.

De oprit van de school was een stenen weg die in een lus kronkelde rondom een prachtige fontein met water spuwende dolfijnen en in het midden een beeltenis van de negen Griekse muzen. De begeleider vroeg ons uit te stappen en richting het hoofdgebouw te lopen.

‘Maak je geen zorgen over je bagage, die gaat al naar de kamers,’ verzekerde ze ons voor de massa de marmeren treden beklom.

Nooit eerder had een gebouw me naar adem doen snakken, maar dit... Het hoofdgebouw leek regelrecht uit een geschiedenisboek, met zijn hemelhoge marmeren zuilen, glimmende trappen en gedetailleerde beeltenissen die in het driehoekige dak waren gehouwen.

‘Dit is onmogelijk,’ mompelde Milo naast me. ‘Dit gebouw lijkt op een Griekse tempel, maar hij is veel groter dan de tempels die zijn ontdekt. Het is trouwens onmogelijk dat dit hele eiland zo goed bewaard is gebleven.’

‘Misschien hebben ze het opgebouwd in de geest van het Oude Griekenland?’ opperde Kaida.

‘Maar de stenen...’ ging Milo verder. ‘Alles wijst erop dat de stenen waaruit het gebouw is opgebouwd verkregen zijn in de oudheid. Hoe kan dat?’

‘Ah...’ zuchtte Aeon. ‘Krijgt onze geschiedenis freak hoofdpijn van het mooie gebouw?’ Ze klonk als een moeder die tegen haar kind van drie praatte.

‘Ik zeg je Ace, hier klopt iets niet,’ fluisterde Milo zodat alleen wij vieren het konden horen. ‘De architectuur is oud-Grieks met een moderne invloed, maar alle materialen die zijn gebruikt voor de bouw horen thuis in een museum.’

Aeon floot kort. ‘Zo oud?’

Ons gesprek viel stil op het moment dat we door de zware goudkleurige voordeuren van de academie stapten en de foyer binnengingen. De hele zaal was gemaakt van gespikkeld marmer. De dubbele trap was afgewerkt met een sierlijke zilveren leuning en kwam samen in een halve cirkel tegen de noordkant van de kamer.

Daar, op de overloop, stond een vrouw in een keurig marineblauw maatpak. Haar blonde haren waren vastgepind in een klassieke, verzorgde dot. Ook al torende ze boven ons uit, staand op dat balkon, ze kwam niet meteen dreigend over. Haar warme glimlach was zelfs zeer uitnodigend. Haar lichtbruine ogen scanden de kamer die nog steeds volliep met tieners en ze glimlachte om de drukte. Ik kon het haar niet kwalijk ne-

men. Vanuit haar positie leken we waarschijnlijk op een troep blinde mieren.

‘Hallo allemaal!’ begroette ze ons toen iedereen in de foyer was verzameld. ‘Welkom op Muse Academy! Mijn naam is Rachael Bridges en naast leerkracht schrijven zal ik ook jullie mentor zijn in dit eerste jaar. Ik weet dat jullie waarschijnlijk nieuwsgierig zijn geworden door de mysterieuze brieven en het gebrek aan pr van de school. Dat was bij mij jaren geleden in ieder geval wel zo, toen ik mijn brief ontving. Elk van jullie heeft een specifiek talent. Een talent dat moet worden gevoed en getraind, zodat het kan fonkelen als de diamant die het is. En hopelijk komt er een dag dat je door middel van jouw talent een ander inspireert om hetzelfde te doen.

Natuurlijk is onze school niet alleen gebouwd om te leren, maar ook om te leven. Aangezien ieder van jullie gedurende het schooljaar hier op internaat zal verblijven, hebben we het eiland ook voorzien van vrijetijdsbestedingen. Er kan worden gesurft op het strand, we hebben enkele sportvelden, een uitgebreide bibliotheek en nog veel meer. En als je echt niets vindt om te doen hier op Helikon, dan zijn er de ferryboten die dagelijks varen tussen hier en het vasteland.’

Opgewekte fluisteringen gingen door de menigte.

‘Maar voor we ons gaan focussen op al die leuke dingen,’ vervolgde mevrouw Bridges opnieuw, waardoor de fluisteringen uitdoofden, ‘moeten we ons natuurlijk eerst bezighouden met school.’

Deze info werd iets minder enthousiast onthaald.

‘Zoals onze naam al verraaft, is deze school gebaseerd op de legende van de negen muzen die via de Griekse mythologie vandaag de dag nog altijd iedereen inspireren. Onze leerlingen worden daarom ook in negen

groepen verdeeld. Elke groep is gewijd aan één van de muzen. We noemen ze meestal inspiratielijnen. Maar, hoe weet je tot welke inspiratielijn je behoort?

Ze stopte even met praten om haar vraag te laten bezinken in de puberbreinen van het tachtigtal tieners dat dienst deed als haar publiek.

‘Nou, daarvoor is er een test.’

Een harmonieuze verzameling van gegrom, gekreun en zelfs enkele half onderdrukte scheldwoorden weerklonk vanuit het publiek.

‘Geen zorgen, het is een simpele test,’ verzekerde ze ons. ‘Onder mij zie je een donkerblauwe dubbele deur.’

Ze wees naar beneden en alle ogen richtten zich op de majestueuze deur.

‘Deze leidt naar wat wij de Verzamelkamer noemen. Het is een immense ruimte gevuld met allerlei spullen die zijn verzameld door de jaren heen. Eén voor één zullen jullie deze kamer betreden. Jullie opdracht? Kies drie objecten. Geen twee, geen vier: drie. Daarna ga je door de grijze deur, waar een andere leerkracht jullie zal opwachten. Aan hem laat je de drie objecten zien, je legt uit waarom je ze hebt gekozen en dan zal hij je zeggen tot welke inspiratielijn je behoort. Vervolgens zal hij je het welkomspakket van Muse Academy overhandigen en je vertellen waar je kamer is en wie je kamergenoot is. Vragen?’

Een meisje links van mij stak haar hand op. Ze had een gebruinde huid, lang hazelnootkleurig haar en bruine ogen. Ze had iets exotisch.

‘Wordt onze inspiratielijn niet gewoon gebaseerd op ons talent?’ wilde ze weten.

‘Deels wel, Lexi Mahina,’ antwoordde Bridges. ‘Maar in de Verzamelkamer ben je niet een schrijver, een danser, een tekenaar, een muzikant of wat dan ook, in

de kamer ben je jezelf als persoon. En het is die persoon, degene die de rugzak draagt waarin je hele verleden en al je dromen zitten, die de test aflegt. Niet alle dansers kunnen zichzelf een Terpsichore noemen, ook al wordt Terpsichore gezien als de muze van dans. Maar velen worden onder haar hoede genomen, ja.'

Het meisje keek oprecht verrast dat Bridges haar naam en blijkbaar ook haar talent kende.

'Nog vragen?' Bridges keek langzaam rond en toen ze geen andere vingers zag, wreef ze in haar handen. 'Zullen we dan maar beginnen?'

Iemand bracht haar een clipboard, die ze plechtig aannam.

'Oh, voor ik het vergeet.' sprak ze. 'Denk eraan, bij deze test kan je geen fouten maken, er is geen verkeerd. Dus geen stress, oké?'

Ze riep de eerste naam af. 'Damian Agneli.'

Een jongen met kort zwart haar en felblauwe ogen stapte naar voren. Een beetje onzeker greep hij de twee deurhendels met beide handen vast en verdween door de blauwe deuren. Ik zuchtte diep, wetende dat de weg naar de 'P' van Parker een lange was.

Uren gingen voorbij en wanneer je een jetlag hebt, is wachten wel het laatste dat je wilt doen.

'Hoelang nog?' zuchtte ik. Iedereen die nog in de foyer was, was al lang gaan zitten of liggen op de koele marmeren vloer. Ik hoorde bij de laatste groep. Languit lag ik op de oncomfortabele grond, met mijn rugzak onder mijn hoofd.

'We kunnen nu eenmaal niet allemaal een achternaam hebben die begint met een A of een B,' klonk een geamuseerde stem.

Ik fronste, mijn ogen nog steeds gesloten. Aeon en Milo waren al een uur of twee weg, aangezien hun achternaam met een C begon. En Kaida zat op de F-trein. Langzaam opende ik mijn ogen.

‘Mooi, ik dacht even dat je in je slaap aan het praten was eerder,’ zei het meisje dat Bridges daarstraks een vraag had gesteld met een glimlach. Ze zat in een perfecte split op de grond en stretchte van links naar rechts, haar bruine ogen nog steeds op mij gericht.

‘Jetlag doet veel dingen met je, maar slapen op een koude, harde marmeren vloer, dat gaat zelfs jetlags petje te boven,’ antwoordde ik. ‘Jij bent Lexi, niet?’

‘Ik denk dat iedereen mij nu wel kent, dankzij mevrouw Bridges,’ zei Lexi met een klein lachje, voordat ze van haar split naar een iets meer comfortabel uitziende indianenzit ging. ‘Lexi Mahina. Ik kom helemaal uit Hawaï in de hoop nog beter te worden in dansen.’

‘Mahina?’ herhaalde ik. ‘Dat betekent dat jij eerder dan ik door de test moet spartelen. Mijn naam is Imogen Parker en blijkbaar heb ik een talent voor schrijven.’

‘Al aan het werken aan een boek?’ wilde Lexi weten.

‘Goh, nee. Ik heb tot nu toe nooit echt een verhaallijn kunnen ontwikkelen. Misschien dat deze school daar verandering in zal brengen.’

‘Wie weet,’ mompelde Lexi en ze keek de grote foyer rond. ‘Dit hele concept... vind je het niet vreemd? Mysterieuze brieven die steeds weer opduiken, ook al weet je zeker dat je ze hebt weggegooid, een heel eiland dat rechtstreeks uit de Griekse oudheid lijkt te komen, een kleine honderd nieuwe eerstejaars die geen cent hebben hoeven betalen voor een nogal prestigieuze opleiding... Dat is toch niet normaal?’

‘Nee,’ ging ik akkoord. ‘En gezien die rare test op onze eerste schooldag denk ik niet echt dat “normaal” een woord is dat je gaat terugvinden in de schoolbrochure.’

‘Lexi Mahina!’ riep Bridges uit.

‘Veel geluk,’ zei ik. ‘En misschien zie ik je wel aan de andere kant.’

‘Je bedoelt, als de zombies me niet opeten,’ grapte ze voor ze haar schoudertas van de grond oppikte en naar het blauwe duo van deuren ging. Ik keek hoe ze verdween en mijn nieuwsgierigheid naar wat er toch achter die deuren zat werd sterker.

Pas een kleine veertig minuten later kon ik die vraag beantwoorden.

Beeld je het grootste shoppingcenter in dat je ooit gezien hebt. Heb je het? Oké. Beeld je nu in dat daar een bom is ontploft en dat jij de eerste ter plaatste bent. Dat is exact hoe de Verzamelkamer er vanbinnen uitzag. Een complete chaos van rommel die er op de één of andere manier ook sereen uitzag. Er waren boekenkasten gevuld met duizenden boeken, kleren die rondslingerden, bloemen en planten, schilderijen, foto’s, instrumenten, juwelen en miljoenen andere kleine hebbedingetjes. Ergens in mijn achterhoofd vroeg ik me af welke arme ziel hier moest komen afstoffen en stofzuigen. En ik dacht dat mijn kamer opruimen erg was.

Niet goed wetend waar te beginnen, gaf ik mezelf enkele minuten de tijd om de georganiseerde rommel in me op te nemen voor ik besloot te beginnen met het bekijken van het donkere, eiken bureau. Het blad lag vol met allerlei curiosa, maar toch kon ik de onderlegger met wereldkaart onderscheiden. Mijn aandacht werd getrokken door het voorwerp dat mijn eerste uit

drie zou worden. Vooraan op het bureau stonden potten gevuld met pennen, maar ook een set inktpotten met daarnaast een aantal schrijfveren netjes in de bedoelde houders. Ik reikte naar de paarsgekleurde veer uit de collectie. Ik heb altijd al een connectie gehad met paars. Ik denk dat het iets te maken heeft met het feit dat ik mijn eerste gedicht in paarse inkt heb neergekrabbeld. Sindsdien is het mijn favoriete kleur. De zachte materie van de veer kietelde mijn vingertoppen voor ik hem uit zijn houder viste.

Opnieuw stapte ik door de rommelige kamer, voetje voor voetje, uit angst dat ik ergens op zou stappen. Voor ik het wist belandde ik in de zithoek van de kamer, die al even chaotisch was als de rest. Het nepskelet met de felgroene zonnebril en het flashy gele shirt deed me glimlachen. Het vuur in de haard van de zitkamer knisperde zacht, alsof het me uitnodigde om dichterbij te komen. De vlammen dansten in blijdschap naarmate ik dichterbij kwam en de indrukwekkende details van de haard in me opnam. Hij was gehouwen uit witte steen met versieringen van druivelaars en vogels.

Van de waarheidsgetrouwe opsmuk dwaalde mijn blik omhoog naar de objecten die op de schouw zelf lagen en stonden. Foto's uit vervlogen tijden in antieke lijstjes, een kleine staande klok die in het midden van de schouw de tijd stond weg te tikken, een parelsnoer.

Een twinkeling trok mijn aandacht. Nee, geen diamanten ring of waardevol kristal, maar een klein zilveren zakhorloge. Op de voorkant stond een zon gegraveerd, dezelfde die in het logo van de school was verwerkt.

'Imogen Parker,' hoorde ik mijn vader in mijn hoofd zeggen. *'Wanneer jij schrijft vergeet je de wereld om je*

heen. *Op een dag zal je opkijken van je laptopscherm en je realiseren dat de wereld is vergaan terwijl jij naar woorden zocht!*

Altijd kreeg ik die preek wanneer hij mij riep en ik niet antwoordde of wanneer hij iets belangrijks – tenminste, in zijn opinie – aan het vertellen was maar ik gewoon bleef doortypen, aangezien ik niet eens doorhad dat hij in dezelfde kamer was als ik.

‘Oké,’ zei ik tegen mezelf; de veer en het zakhorloge in mijn linkerhand, ‘dat zijn er al twee, dus nog één te gaan. Denk Imp. Wie ben je?’

Een grijns verscheen op mijn lippen toen ik me de robuuste boekenkasten herinnerde die tot het plafond waren gevuld met boeken.

‘Het meisje dat al haar geld uitgeeft aan boeken omdat ze die gewoon niet kan weerstaan.’ Ik liep naar de kast met literatuur en skimde rij na rij tot ik bij de collectie van Shakespeare belandde.

Wat Avril Lavigne was voor Aeon, was William Shakespeare voor mij. Eén van mijn literaire idolen – ja, ik heb er meerdere – en mijn favoriete stuk van hem was *A Midsummer Night's Dream*. Het duurde niet lang voor ik het desbetreffende boek vond, het toevoegde aan mijn selectie en de Verzamelkamer achter me liet.

De kamer die volgde was ingericht als een kantoor. Prikborden hingen tegen de muren, met allerlei notities, berichten en kalenders ertegenaan geprikt. Er stond één bureau met ervoor twee stoelen. Achter het meubelstuk zat een man die vriendelijk naar me lachte.

‘Imogen Parker?’ vroeg hij en ik knikte. ‘Neem plaats en laat maar zien wat je hebt.’

Ik liet mezelf neerploffen op een van de stoelen. De man was veel jonger dan Bridges. Hij had donkerbruin,

haast zwart haar dat hij in een ietwat langere stijl droeg. Zijn blauwe ogen keken nieuwsgierig naar me en het viel me op dat hij kleine discs droeg in zijn oren en dat zijn nagels zwart waren gelakt.

‘Ja, ik weet het,’ zei hij. ‘Ik ben niet echt wat je zou verwachten van een leraar, hè?’

‘Niet echt,’ gaf ik toe.

‘Tot vorig jaar was ik ook nog maar een student,’ antwoordde hij, terwijl hij iets intypte op zijn computer. ‘In juni afgestudeerd als muze fotografie en nu al terug als leerkracht. Ik moet echt wennen aan het hele ‘meneer Epps’ gedoe in plaats van ‘Yo Grant!’ Maar dat interesseert je natuurlijk niet, want ik zie net op je formulier dat jij een schrijver bent.’

‘Fotografie is ook cool,’ merkte ik op met een oprechte glimlach die hij leek te appreciëren.

‘Hoe dan ook, laat me eens zien wat je allemaal hebt meegebracht uit de tornado kamer,’ stelde hij voor en ik kon het niet laten om te lachen om zijn grapje.

Ik plaatste snel mijn drie voorwerpen voor hem op het bureau.

‘Ik luister,’ zei Grant en hij leunde achterover in zijn bureaustoel.

Juist. Ik moest uitleggen waarom ik deze drie had gekozen.

‘Oké, de veer slaat duidelijk terug op mijn liefde voor schrijven,’ begon ik. ‘En ik heb de paarse genomen omdat het mijn lievelingskleur is. Het zakhorloge deed me denken aan mijn papa die me altijd lachend berispt als ik weer eens de tijd uit het oog ben verloren, wanneer ik aan het schrijven ben. Het doet me ook denken aan de gedachte die ik vaak heb dat er geen tijd genoeg is om te schrijven. *A Midsummer Night's Dream* is mijn favoriete werk van Shakespeare en Shakespeare zelf is

een groot voorbeeld voor mij. Hij schreef theaterstukken, sonnetten, verhalen...'

Tijdens mijn uitleg had Grant het toetsenbord op zijn schoot genomen om notities te nemen van wat ik zei.

'Naar wat ik heb gehoord was Shakespeare nogal een fuifnummer toen hij hier op school zat,' mompelde hij.

'Shakespeare heeft hier op school gezeten?' vroeg ik verrast.

'Tuurlijk,' antwoordde Grant. 'Alle grote schrijvers, musici, top balletdansers... Elk van hen is door de jaren heen hier geschoold.'

'Maar... dat is onmogelijk,' merkte ik op. 'Dan zou Muse Academy al eeuwen moeten bestaan!'

'Oh, deze school is veel ouder dan je denkt,' verzekerde Grant me. 'Veel veel ouder. Je zult het allemaal wel begrijpen na het togafeestje vanavond.'

'Togafeestje?' herhaalde ik langzaam.

'Ja, het is een soort welkomstfeestje voor de nieuwelingen,' legde hij uit. 'De jongens verschijnen in toga en de meisjes in van die leuke Griekse jurkjes. Daar worden jullie ook officieel geclaimd door jullie inspiratielijntje.'

'Ik heb geen leuk Grieks jurkje,' bekende ik.

'Oh, geen zorgen. De school zorgt voor de kledij,' zei hij. 'Dat leuke Griekse jurkje ligt al te wachten op je bed in de slaapkwartieren.'

Hij drukte op enter en het resultaat van mijn test verscheen op het computerscherm.

'Proficiat, jij bent een Calliopen, volger van de inspiratie geschonken door de muze Calliope,' verklaarde hij en hij stopte me een kaartje toe met een veer erop. 'Elke muze heeft een symbool en in Calliopes geval is het een veer. Zie dit kaartje als je badge voor het mo-

ment. Vanavond op het togafeestje krijg je *the real deal*.'

Grant draaide zijn bureaustoel om en greep een stapeltje papieren van een tafeltje achter hem. Hij schoof de documenten in mijn richting.

'De infobrochure, de plattegrond, de noodnummers, het lesrooster, de schoolkalender, enzovoorts.'

Hij trok mijn testvoorwerpen naar zich toe en liet ze verdwijnen in een bureaulade.

'Wacht! Mag ik ze niet houden?' vroeg ik een beetje teleurgesteld.

'Sorry, eigendom van de school,' legde hij uit, voor hij zijn vinger plantte op de plattegrond. 'Het gebouw waar we nu zijn is het hoofdgebouw, waar al je lessen zullen plaatsvinden. We hebben lessen op twee niveaus: beginner en pro. In jouw geval zal je alle lessen die met je talent te maken hebben, volgen op het pro-level. De andere muzenvakken zoals muziek, dans, tekenen, et cetera zal je volgen op het beginnerslevel.'

'Klinkt leuk,' antwoordde ik en ik verzamelde al de documenten die ik net had gekregen.

'Is het ook,' verzekerde Grant me. 'Jouw kamer is in het Hesperiden gebouw op de tweede verdieping, nummer 218. Hier gewoon het bordje 'uitgang' volgen en wanneer je buiten bent de bordjes 'Hesperiden' volgen. Geloof me, je kunt het niet missen.'

'Ik hoop het, want topografie is niet echt mijn beste vak,' grapte ik terwijl ik opstond. 'Dank je voor de info... meneer Epps.'

'*Dude*, ik moet daar echt aan wennen,' verzuchtte hij tegen zichzelf voor ik hem achterliet, wetende dat de volgende student snel zou volgen.